

kim denarjem v zlatu ali v bankovcih. Menjuje se lahko v Gradcu (Neuhof, Herrengasse.) Zastran zdravja naj vsak seboj vzame kako toplo ogrinjalo, ker so na Laškem noči jako hladne in nevarne zastran prehlajenja. Zato se naj ob 7. uri na večer že okna zaprejo v stanovanji. Pri odprtih oknih naj nihče ne spava. Ni tudi zdravo po poti uživati svežega sadja in piti same vode. Vodi se naj primeša vselej nekoliko vina. Črno navadno, pa dobro vino se na vseh postajah dobiva v zapečatenih steklenicah in prav po ceni. Ni dvoma, da bodo dušni pastirji prav radi posredovali za romarje svoje župnije, ali morebiti gospod dekan za romarje cele dekanije.

Vsak romar naj si najpoprej pri svojem dušnem pastirju izprosi spričevalo, da je pošten človek in da želi v zadevi zlate maše sv. Očeta potovati v Rim. (Tiskani obrazci teh spričeval so na prodaj v bukvarni „Styria“ v Gradcu.) To spričevalo s pridjanim denarjem za vozino naj g. župnik pošljejo v kn. šk. pisarno (Ordinariatskanzlei) v Gradec, od koder bo došel potni listek (Fahr билет) za romarja nazaj s pridjanim romarskim spričevalom (Pilgerschein). Pri tej priliki se lahko preskrbi tudi potrební laški denar. S tem spričevalom v roki dobi romar na vsaki železniški postaji po za 50%, tedaj za polovico znižani ceni vožnji list do one postaje, kjer romarski vlak romarje sprejema. Dosihmal je za Lavantinsko škofijo določeno, da postoji romarski vlak edino le v Mariboru. Na našo prošnjo, naj bi romarski vlak obstal tudi v Celju in na Zidanem mostu, smo prejeli odgovor, da ima Graški odbor upanje, doseči tudi te dve postaji, vendar le, ako se dosti zgodaj določno naznani, koliko romarjev in v kateri razred želi kdo vstopiti v Celju in na Zidanem mostu. Ko bodo g. župniki v Gradec naznanjali romarje, naj ne pozabijo dostaviti, koliko romarjev in v kateri razred želé na romarski vlak vstopiti v Mariboru, v Celju in na Zidanem mostu. Graški odbor želi naznanila romarjev prejeti že do 15. februarja.

Graški vlak ima naslednjo črto potovanja: V Rim, Gradec, Maribor, Ljubljana, Kormons, Mestre, Bologna, Ankona, Loreto, (najbolj sloveča Marijina božja pot), Ankona, Foligno, Rim. Iz Rima nazaj: Rim, Foligno, Asisi (rojstno in pogrebno mesto sv. Frančiška, s slovečo cerkvijo „Porciunkula“) Perugia, Florenca, Bologna, Padua (s preslavnim grobom sv. Antona) Benetke, Kormons, Ljubljana, Maribor, Gradec.

Kar bo slovenskim romarjem še več vedeti treba zastran njih vedenja, bodi si na potu, bodi si v Rimu, zlasti zastran slovenskih spovednikov, zastran nakupa molkov, križcev itd. in njih blagoslovljenja, zastran sprejema pri sv. Očetu, to jim bodo gredoč in v Rimu povedali slovenski duhovniki, katerih kakor zaupamo, ne bo malo v romarskem vlaku.

To naj služi za zdaj v podučenje romarjem. Ako bo še kaj omeniti treba, bode se o pravem času zgodilo.

V Mariboru, dne 28. januarja 1888.

Lavantinski odbor za zlato mašo sv. Očeta.

Gospodarske stvari.

Bratom čebelarjem.

Preteklo leto se pač na Kranjskem nismo veselili pri čebelah, ker je na žival pomlad vedno deževje in poleti huda suša zló uplivalo, in posebno slabo pa je še bilo za mlado žival. Zaradi vednega deževja so čebele slabo rojile in še pri tej priliki se je več matic pogubilo in poginilo.

Ko bi ne bil dobro pital prvih rojev, bi ne bili prerajali. Vender sem 20 takih rojev pridelal. Otava je dala pičlo medú in ajda ni bila tako medena, kakor druga leta. Za ajdovo pašo sem oskrbel 152 in po ajdovi paši 50 matic nekemu Angležu, kateri je nalašč iz Amerike na Kranjsko prišel, da se nauči delovanja kranjske čebele. Matice je Amerikanec večji del na Francosko prodal.

Za se sem pridržal 56 plemenjakov, in kar so bili prelahki, moral sem po 2 in tudi po 3 skupaj dejati.

Medú sem dobil blizu 3 cente. Od leta 1885 in 1886 imam še 14 centov na razpolaganje; kdor ga hoče za poskušnjo v močni kositarski posodi, dobi najmanj 6 kilo po 50 kr. in posoda velja 50 kr. — Kdor bi ga vzel celi škaf, temu je cena po 44 kr. kilo in posoda 50 kr.

Vsem onim, ki so že od mene med kupili, njim se prav toplo zahvaljujem in zagotovim, da tudi v bodoče bode moja največja skrb, vsako naročbo vestno izvršiti.

Čebelarstvo je v moji rodbini že blizu 100 let in zaradi tega s ponosom lahko zagotovim, da se vrši pri meni čebeloreja na podlagi starih skušenj in tudi novih znajdeb redno.

Ko bi ne imel svojega čebelarstva za premakljivo delovanje, bi ne mogel čebelariti. Jaz si mnogo lepega satja prihranim in rojem priložim, da se hitreje množijo. Da še bolj roju vstrežem, dodam nekaj začetega sadú, kateri je v sredi meden.

Ako kateri čebelarjev potrebuje zanesljivo dobrega medú (pitanca), naj naravnost pri meni naroči.

Peter Pavlin,

Pred konjušnico št. 7 v Ljubljani.

Kako se naj drevesni kolci pripravijo, da postanejo trpežni?

Glavna naloga sadjerejca je preiščevanje, kako bi se dali dohodki sadjereje pomnožiti, stroški pa zmanjšati. Drevesni kolci so sadnemu drevescu neobhodno potrebni; če pa pomislimo, da trpijo le kakih 4—5 let, moramo reči, da so precej dragi in drevescu le ne morejo dati potrebne zaslombe. Drevesni kolec mora v premeru najmanj 5 cm. meriti, trpežen biti in potrebno dolgost imeti.

Razna sredstva so se dosedaj vporabila in se še vporabljajo, da bi se drevesnih kolcev gnjiloba prehitro ne lotila. V to svrhu se konci kolcev, ki pridejo v zemljo, nekoliko ožgejo, ali pa se namažejo z degetom ali katranom. (smolo, žgano iz smrekovine.)

V novejšem času se za bolj uspešno sredstvo priporoča impregniranje ali napajanje kolcev z bakreno ali medeno galico, katero ne povzroči velikih stroškov. Ko si jih posekal, vtakni jih še zelene v deževnico, v kateri se je poprej nekoliko bakrene galice raztopilo; in sicer je treba za 100 litr. deževnice 2 klg. bakrene galice. Ta zmes se vlije v star sod, v kateri se potem vtaknejo kolci.

Kolcev ni treba vkoničiti; sečna ploskev bodi naj gladka. Skušnja je učila, da so na ta način pripravljeni kolci 15 let trpeli.

Sejmovi. Dne 6. februarja pri sv. Petru pod sv. Gorami, v Radgoni in Gornjem Gradu. Dne 8. februarja v Slov. Gradcu. Dne 12. febr. v Gomilicah in dne 14. februarja v Račah, v Sevnici, na Ponikvi, v Brežicah in v Žalcu.

Dopisi.

Iz Celjske okolice. (Občinska volitev.) Dne 10. januarja volil je drugi razred. Ker so bili Celjani v III. razredu tako hudo tepeni, napeli so vse žile, da se obdržijo vsaj v II. razredu, če ne. bo njihovemu gospodstvu in Stibeneggovi gloriiji konec za vselej. Privlekli so toraj zopet vse, kar leze in gre, iz Celja na volišče. Za Slovence so glasovali vsi boljši kmetje; za nemškutarsko stranko Celjani, penzionisti in nekaj malega kmetov, ki še niso tako daleč prišli do spoznanja, da je za Slovence edino častno držati se slovenskih rojakov. Za nas so glasovali sledeči gg.: Jeretin, župnik v Teharjih; Lednik Jože, Dermel Gaspar, Veternik Mica, Krušic Jože, Lednik Jak., Lednik Martin, Golavšek Martin, Zupanc Jernej in Jezernik Anton, vseh 9 iz Lokrovcu; Planinšek Matevž, Prekoršek Jurij, Ostrožnik Franc, Bračič Marija, Glinšek Matevž, Zupanc Val., Reznik Jakob, vseh 7 iz gornje Hudinje; Kovač Martin, Brence Mica, Klemen Franc, Kouče Marjeta, vsi 4 iz Ložnice; Novak Ana iz Brega;

Kuder Anton iz Levca; Šribar Andrej, Jezernik Jože, Planinšek Jože, Ribizil Mica, Krajnc Franc, Cocej Matevž, Kodela Martin, vseh 7 iz Dobrove; Lipovšek Maks, Lipovšek Franc, Brežnik Gaspar, Dimec Franc, Mirnik Martin, Krušic Mica, vseh 6 iz Medloga; Mirnik Matevž iz Zavodnje; Marčink Jože in Zupanc Janez, oba iz Gaberja; Knez Florijan in Žnidar Anton iz Košnice; Čečko Jernej in Mlakar Matevž za Gradom; Vidmajer Anton iz Ostrožnice, ter Svetec Mica po svojem možu, vsega skup 45 glasov. Razun treh so vsikmečkega stanu. Narod slovenski sme zapisati njihova imena v zlate knjige! — Na nemškutarsko plat je pa potegnulo primeroma le malo kmetov. Ti so: Gaberšek Blaž in Strenčan Franc iz Save; Male Anton in Hriberšek Janez iz spodnje Hudinje; Planinšek Jurij iz Levca; Bračič Fr., Jezernik Martin in Brence Franc, vsi trije iz gornje Hudinje; iz Dobrove, jedini Dimec Jak.; Dorn Franc, Saveršek Janez, Vrečer Matevž, Mravljak Anton, Vrečer Miha, in Hrastnik Jurij, vseh 6 za Gradom; Dimec Florijan iz Ložnice; Slokan Jernej iz Zavodnje; Ocvirk Jože iz Košnice; in Kovač Janez iz Babnega; vsega skup 19 kmetov. V Lokrovcu, ki je dal nam največ glasov, ni bilo njenega, kateri bi za nemškutarijo glasoval! Ostali so penzionisti in Celjani. Med temi omenjamo le Koscher Leopoldino, mji-larko, ki je volila po trgovcu z železnino Radakoviču. Dalje: Koscher Rajmund, gostilničar k „belemu volu“, peki Zorzini Andrej, Lachnit Gustav in Regula Karl, Resec Jakob, gostilničar v Polulah itd. — Za nemškutarsko stranko oddalo se je skup 49 glasov. — Enega naših Janeza Kmeclja iz gornje Hudinje niso pustili voliti s čisto ničevim izgovorom, češ da je enkrat vun iz volilne sobe odšel, ko je bil na vrsti. Nasprotno pa je volil za „Nemce“ Stibenegg za Bürgl-na, ki je sedem dni prej umrl; Jurij Planinšek, kot „rihtar“ naroden, je spoznal, da rihtar ne sme voliti. Za dve ženski, ki ste omoženi in za katere bi po postavi smela samo njena moža voliti, volili so s pooblastili. Le na tak način nabrojili so za-se večino. Ker je pa to nepostavno, vložil se je zoper volitev ugovor in smo prepričani, da se bo ta volitev ovrгла.

Iz Središča. (Veselica požarne bramb-e.) Veselica, koja je priredilo naše mlado društvo „Prostovoljna požarna bramba“, dne 15. m. m. v prostorih g. Sajnkoviča, obnesla se je zares povsem izvrstno. Ker je bila to prva veselica zgoraj navedenega društva, naj mi bode dovoljeno o njej na tem mestu nekoliko več izpregovoriti. — Gostilna gosp. Sajnkoviča znana je, posebno v zadnjem času, odkar imamo v Središču bralno društvo, kot kraj, kjer se vršijo razne zabave, veselice in narodne slovesnosti, a reči moramo, da še pri nobenej teh